

Izvor: blog.vecernji.hr

Riječ je o izvođaču, koji je što brojke i vrijeme potvrđuju, darovao neke stvari Hrvatskoj i Zagrebu koje više nitko ne može i neće. Možda i zbog vremena koja su se promijenila, ali to je fakt. Nakon što je tijekom vladavine NDH-a, 1943., zapjevao u Zagrebu i na Hrvatskom radiju, dolaskom Jugoslavije pao je u nemilost nove vlasti i bile su to godine preživljavanja za Ivu i njegovu životnu pratilju, Martu Robić.

Počeo se oporavljati nastupavši na tadašnjem Radio Zagrebu, Crikvenici, ali i nakon nekoliko mršavih pokušaja, od 1950. u Opatiji, točnije u hotelu Kvarner u kojem je nastupao sve do osamdesetih godina prošlog stoljeća. 1949. je snimio prvu ploču za novoosnovani Jugoton te početkom 50-ih postaje prvo i pionirsko ime zabavne glazbe u Jugoslaviji. Naime, nakon rata takav stil glazbe tumačen je kao loš zapadnjački utjecaj i bio je doslovno izbrisan iz medijskog prostora. Često su ga zvali domaćim Sinatrom i to nikako nije bilo pretjerano. Sinatra je bio poznat po tome što je donio dikciju u popularnu glazbu, identična stvar događala se s našim današnjim junakom. Donio je tekst u prvi plan, prativši sve to s naglašenom ekspresijom, emocijom, ne zanemarujući pritom svoje pjevačke kvalitete. Jadranski angažman privukao je njemačke goste koji su mu omogućili odlazak u Bavarsku, gdje je proveo sedam mjeseci, da bi nakon silnih slanja snimaka u Čehoslovačku; poštom, a ne mailom ili linkom, nakon audicije dobio šansu snimati za tada važnu europsku kuću »Supraphon«. Za tog diskografskog giganta je objavio 55 singlica u deset godina.

U međuvremenu je bio, uz Rajku Valli, jedini izvođač na prvom Zagrebačkom festivalu glazbe, ili vam danas Zagrebfestu, na kojem je to dvoje izvođača pjevalo sve prijavljene pjesme, a Robić je ondje pobijedio s pjesmom »Ta tvoja ruka mala«. Da, sad možete reć' da to i nije bilo teško u toliko maloj konkurenciji, ali zaboravljate da je baš on odabran da otvori sezonu zabavnih festivala u nas! Tijekom šezdesetih godina, ostavio nam je nekoliko sjajnih pjesama o Zagrebu, kojih ionako nema baš previše, a dvije ponajljepše; »Zbog čega te volim« i »Golubovi« bile su nagrađivane upravo na Zagrebfestu. Bio je također sudionikom prvog, nekoć važnog festivala u nas, onog Opatijskog te je ondje pobijedio u suradnji s tada mladašnom Zdenkom Vučković i pjesmom »Mala djevojčica« (Tata, kupi mi auto...).

GOST NAJGLEDANIJIH AMERIČKIH TELEVIZIJSKIH EMISIJA

1959. godine se događa čudo. S tada najatraktivnijim izdavačem u Europi (uz englesku kuću »Decca«), hamburškim »Polydor-om«, potpisuje diskografski ugovor, dok s pjesmom »Morgen« ,koja je bila pjevana na njemačkom, svega 14 godina nakon rata, dolazi na 13. mjesto američke i 23. mjesto britanske top ljestvice! Do danas, nijedna pjesma kompletno pjevana na njemačkom nije se bolje plasirala na američkoj Billboardovoj top ljestvici, a da ne pričamo da nitko s ovih »jugoslavenskih« prostora nije ponovio ovaj uspjeh, čak ni u ovim vremenima kada su informacije toliko bolesno brze i protočne te bi s te strane to svakako trebalo lakše učiniti. Nedavno su američki uspjeh britanske pjevačice Duffy usporedili s engleskom ženskom zvijezdom 60-ih, Dusty Springfield, a mlada pjevačica je prokomentirala to na sljedeći način: »Znate, Dusty je to napravila kad je s Heatrowa (londonski aerodrom) vozio put Amerike svega jedan avion dnevno.«. Inteligentan, duhovit i komentar pun poštovanja! Svaka čast! Iako je bio gost najgledanijih američkih televizijskih emisija: »Ed Sullivan show«, »Perry Como Show«, svega još jedan singl mu se plasirao na američku top ljestvicu te prekoceanska karijera nije duže zaživjela, što ne umanjuje dotadašnji uspjeh. Gostovati kod Eda Sullivana je bilo jednako važno kao danas gostovati kod same Oprah!

OSVOJIO DVA LAVA RADIO LUXEMBURGA

No, Gospodin Ivo tu nije rekao posljednju međunarodnu riječ. U to vrijeme, europski ukus krojio je Radio Luxemburg. Čak i u samoj Engleskoj, a razlog tome ležao je u činjenici da je njihov BBC bio prilično konzervativan. Ivo Robić je osvojio dva Lava Radio Luxemburga, koji su bili nagrada najvrćenijim izvođačima u Europi, za pjesme »Morgen« i njemačku verziju pjesme »Sedamnaestogodišnjak (17 ti je godina tek)«. Riječ je bilo o brončanom i srebrnom Lavu, dvije godine zaredom; i da se razumijemo, u konkurenciji su bili svi svjetski izvođači!

Iako se na domaćem tržištu sretao s podmetanjima i klipovima, uvijek je ostao gospodin, nije uzvraćao udarce. Legenda kaže da je na Splitski festival poslao pjesmu pod nazivom »Ta divna splitska noć« koja je bila odbijena te je završila u ladicama njegovog njemačkog producenta i suradnika, Berta Keampferta. Bert je surađivao s Amerima i sam je imao top 10 uspjeh u Americi, da bi na kraju ta »splitska noć« završila kao broj 1 za Franka Sinatru pod nazivom »Strangers in the night«. Gospodin Keampfert je pružio šansu i mladim Beatlesima u Hamburgu da snime ploču, preko koje je njihov budući menađer Brian Epstein prepoznao talent Beatlesa i stvorio legendu. Pogodite tko je bio s Keampfertom tu večer u Hamburgu kad je prvi put ugledao »čupavce iz Liverpoola«? Znate tko...

Jednom sam imao priliku snimati s gospodinom Robićem; bilo je to 1998. I nikad neću zaboraviti hollywoodski izgled, bijeli Mercedes, bijela vesta, bijeli šal..., a tek karizma! Kada je ušao u prostoriju svi smo se smanjili za pola metra, ali ne pred arogancijom, već manirima, toplinom, veličinom! To mi je jedan od najdražih susreta i događaja koji su me snašli u mom, ne baš mirnom i konzervativnom životu i jedna od najtoplijih uspomena koja će mi uvijek uljepšavati dan, sve dok ne dođe i moj posljednji.